

ROSE

Karen

Het kwaad in jou

De Fontein

Proloog

Baltimore, Maryland, woensdag 22 juli, 14.45 uur

Jazzie Jarvis ging langzamer lopen toen ze de derde van de vier trappen naar hun appartement op liep. Het zweet droop van haar gezicht en ze boog bijna dubbel onder het gewicht van haar rugzak. Mama was vergeten haar op te halen. *Alweer.*

Meestal deed het er niet zo veel toe als ze het vergat. Het was heet om naar huis te lopen van de dagopvang, maar dat kon Jazzie wel aan. Het probleem was de hitte in combinatie met haar volle rugzak. Ze had de hele weg naar huis lopen zweten.

Het zweten verborg in ieder geval de tranen die ze niet had kunnen inhouden. Want mama was niet alleen vergeten haar op te halen. Ze was ook de kunsttentoonstelling vergeten. *En ik had haar er nog zo aan herinnerd, telkens weer.* Ze had beloofd dat ze zou komen. *Ze had het beloofd.*

Maar ze was niet gekomen. Jazzie had meer dan een uur bij haar tafel gestaan met haar blik strak op de deur gericht en al haar werkstukken van de dagopvang keurig op tafel gerangschikt. De pot van klei die ze helemaal alleen had gemaakt en beschilderd en geglazuurd en gebakken. De tekeningen waar ze zo hard aan had gewerkt om ze precies goed te krijgen. De mooie steen die ze had geschuurd en gepoetst tot hij glinsterde als een diamant. Het had er allemaal liggen wachten tot mama zou komen kijken.

Maar mama was vergeten te komen en Jazzie was er maar ternauwernood in geslaagd om niet te huilen terwijl alle andere mama's en papa's langsliepen en haar complimentjes gaven. Medelijden met haar hadden omdat ze de enige was van wie de mama niet was gekomen. Alle andere mama's en papa's hadden hun kinderen geholpen hun spullen in te pakken en die naar de wachtende auto's te dragen. Mooie auto's, want het was een luxe dagopvang. Exclusief. *Duur.*

Tante Lilah, de zus van mama, had het betaald, want Jazzie's mama had er het geld niet meer voor. Niet sinds haar papa bij hen was weggegaan. Jazzie miste hem niet. *Hij zou toch niet zijn gekomen om naar mijn werkstukken te kijken*, dacht ze bitter. Toen hij nog bij hen woonde had hij alleen maar gewerkt. Ze zagen hem eigenlijk nooit. Zelfs niet op zondag, want dat was de dag dat hij ging golfen met zijn cliënten.

Het was altijd mama die naar school kwam, die bij de uitvoeringen was en wanneer er certificaten werden uitgereikt. Maar mama was niet meer... zichzelf, al een hele tijd niet.

Niet sinds haar papa was weggegaan. Misschien daarvoor al. Haar kleine zusje, Janie, was te jong om zich de tijd te herinneren dat ze gelukkig waren. Jazzie kon het zich zelf nauwelijks nog herinneren.

Dus terwijl alle mama's en papa's de werkstukken van hun kinderen en het overgebleven materiaal inpakten, had Jazzie die van zichzelf ingepakt en haar hoofd koppig hooggehouden. Haar ogen brandden, maar ze zou niemand haar laten zien huilen. Zeker niet de rijke kinderen die haar pestten omdat haar moeder in een oude, roestige auto reed.

Jazzie was ooit zelf een van de rijke kinderen geweest. Voor haar vader wegging. Ze hadden in een mooi huis gewoond en ze hadden een mooie auto. Heel veel kleren. Genoeg te eten. Ze hadden nog steeds te eten omdat oom Denny, de broer van haar vader, ze niet liet verhongeren. Dat kwetste mama's trots, maar ze stond het toe, want zij wilde ook niet dat ze zouden verhongeren. Jazzie en Janie kregen ook kleren voor school, daar zorgde tante Lilah voor. Niets bijzonders en ook geen merkkleding, want tante Lilah was... Wat was het woord ook alweer? *O ja. Zuinig.*

Niet gierig. Niet zelfzuchtig. Gewoon voorzichtig. Dat was wat mama begon te leren, want nu moest ze gaan werken en ze verdiende niet veel. Nu woonden ze in een armoedig flatje met twee slaapkamers op de vierde verdieping van een gebouw waarvan de lift kapot was. Een flatje dat ze moesten delen met hun oma.

Jazzie's lippen krulden in een minachtende uitdrukking, want ze was niet erg gesteld op de mama van haar vader. Oma kon soms akelig doen. Zij was degene die tante Lilah zelfzuchtig en gierig noemde. Alleen maar omdat oma stom was. Ze had veel te veel geld geleend en was haar huis kwijtgeraakt. Allemaal voor Jazzie's vader, die al zijn beloftes had gebroken.

‘Klootzak,’ mopperde Jazzie binnensmonds, meer dan een beetje trots dat ze niet had gestotterd, zelfs geen klein beetje. ‘Kloot. Zak,’ herhaalde ze vastberaden, duidelijk articulerend zoals haar logopediste haar had geleerd, want ‘klootzak’ bevatte een heleboel klanken waar ze moeite mee had. Ze nam aan dat haar spraaklerares het woord niet zou goedkeuren, maar dat kon Jazzie niet zo veel schelen. Het was een verrekte goed woord en zeker de moeite waard om te oefenen, want het kwam goed van pas. Vaak. Zeker wanneer ze dacht aan haar vader, en dat had ze de afgelopen paar maanden vaak gedaan. Vanaf het moment dat ze het huis hadden moeten verlaten dat altijd haar thuis was geweest.

Mama had vreselijk haar best gedaan om het huis te houden, maar ze kon als secretaresse niet genoeg verdienen. Dat was niet haar schuld. Het lag allemaal aan haar vader, die volgens oma niets fout kon doen en binnenkort zou terugkomen om weer voor hen allemaal te zorgen. ‘Binnenkort’ was inmiddels al bijna drie jaar geworden.

Dat was een lange tijd wanneer je nog maar elf was.

Jazzie greep de leuning beet en hees zich de laatste trap op. Het enige wat ze wilde was op de bank kruipen, tekenfilms kijken en zich laten afkoelen door de airco.

Ze bleef op de overloop staan. De voordeur van hun flatje stond op een kier en Jazzie voelde het. Het... verkeerde ervan. De diepe angst die ze werkelijk kon proeven. En het smaakte erg. *Het was...* Ze wilde in huilen uitbarsten. *Een wc-geur.*

Niet weer, mama. Niet vandaag. Jazzie was zo moe, ze had het zo warm, maar ze wist dat ze mama zou moeten schoonmaken. Ze wilde niet dat Janie hun mama zo zag. Nooit.

Ze liet haar schouders hangen en haar ogen vulden zich met nieuwe tranen. *Verdorie, mama.* Haar moeder was soms zo verdrietig. Janie en zij probeerden haar op te vrolijken, maar niets van wat ze deden was ooit voldoende. Op sommige dagen kwam mama helemaal haar bed niet uit. En soms kwam ze vroeg thuis van haar werk en dan dronk ze tot ze op de bank in slaap viel. Dat waren de dagen dat de gordijnen dicht waren zodat er geen licht naar binnen viel. Duistere dagen, in meer dan één opzicht.

Dat waren de dagen dat Jazzie de lege flessen bij elkaar raapte en weggooidde, daarna mama schoonmaakte en haar toedekte met een deken en het er probeerde te laten uitzien alsof ze echt alleen maar

een dutje deed en niet bewusteloos was van de drank. Jazzie wilde niet dat Janie daar iets van wist. Haar zusje was nog maar vijf. Ze begreep niets van de duistere dagen.

Dit zou weer zo'n dag worden.

Jazzie zou mama zien, daarna tante Lilah bellen om te zeggen dat ze Janie van de dagopvang moest ophalen, want mama mocht niet rijden wanneer ze dronken was. Dat stond Jazzie niet toe. Dat betekende dat ze haar autosleutels moest zien te vinden en moest verstoppen. Weer.

Ik kom plekje tekort om dingen te verstoppen. Er moest iets veranderen. Maar Jazzie wist niet wat dat iets kon zijn.

Ze duwde voorzichtig de deur ver genoeg open om naar binnen te glippen. Het was donker in het appartement, maar ze had geweten dat dat het geval zou zijn. Met nog steeds haar rugzak om liep ze op haar tenen de woonkamer binnen. Ze wilde haar moeder niet wakker maken – want als mama dronken was, was ze niet erg geduldig. Ze zocht haar weg om de meubels, een paar van de weinige dingen die ze nog uit het huis hadden. Het was fraai meubilair dat niet erg op zijn plaats leek in deze armzalige kamer, maar het was bekend. Mama sliep de meeste nachten het liefst op de bank, waarschijnlijk omdat ze een slaapkamer deelde met oma. Jazzie vond dat zichzelf bofte omdat ze alleen met Janie hoefde te delen.

De luie stoel in de hoek was van Jazzie en was dat altijd geweest, zelfs voor ze hierheen verhuisden. De stoel was meegekomen uit het oude huis. Als ze daar diep in wegkroop voelde ze zich beschermd. En erachter was altijd een goede schuilplaats geweest wanneer haar ouders ruziemaakten. Ze had zich vroeger vaak achter de stoel verstoppt. *Dus misschien waren we toen helemaal niet zo gelukkig.*

Ze struikelde toen haar voet iets onbekends raakte. Ze greep de armleuning van de bank en zag kans overeind te blijven. Toen hoorde ze een geluid. Een hard geluid. Geritsel en geklop en gebonk. En toen een mannenstem die vloekte.

Er is daar iemand. In de kledingkast. Jazzie's adem stakte in haar keel. *Wat moet ik doen? O god. Wat moet ik doen?* Ze deed haar mond open om om haar moeder te roepen, maar deed hem met een klap weer dicht. *Nee. Verstop je gewoon. Ga weg en verstop je.*

Haar ogen waren gewend geraakt aan de duisternis en ze deed een stap in de richting van haar slaapkamer. *Ik kan me onder het bed ver-*

stoppen. Maar er klonken opnieuw harde geluiden uit de kast en de deur begon open te gaan. Jazzie liet zich met bonzend hart op haar knieën vallen en kroop dankbaar voor de duisternis achter de stoel. Ze had zich zo vaak verstopt. Niemand zou haar vinden als de kamer donker bleef.

Laat hem niet het licht aandoen. Alstublieft.

De man in de kast begon opnieuw te vloeken en zijn stem klonk gedempt, maar ze kon de woorden verstaan. Akelige, gemene woorden. En...

O nee. O god. Ze kende die stem. Wat moest hij hier? *Waar is mama?*

Ze concentreerde zich op onhoorbaar ademhalen... tot haar blik op de vloer voor de bank viel. *Een schoen.* Ze was over een schoen gestruikeld.

Haar ademhaling ging sneller. Harder. Zo hard dat het pijn deed in haar borst. *Mama's schoen met hoge hak.*

En hij zat nog steeds aan mama's voet.

Ze bleef vol afschuw kijken, omdat ze niet kon ophouden. *Mama's rok.* Het mooie pakje dat ze altijd droeg voor bruiloften en prijsuitreikingen op school. Ze had zich mooi aangekleed.

Ze was vandaag van plan om te komen, besefte Jazzie. Mama was het niet vergeten. Maar ze lag op de grond. Zo stil. *Ze is gewond. Ze is gewond en ik moet haar helpen.*

Hij heeft haar pijn gedaan. Weer. Ze ontplofte bijna van woede en ze wilde hem ook pijn doen. Ze wilde hem slaan en schoppen tot hij hen met rust liet. Maar hij was groter en sterker. En gemener. Dus bleef ze zitten waar ze zat. *Wacht gewoon. Wacht tot hij weggaat. Dan kun je haar helpen. Je kunt het alarmnummer bellen. Daarna tante Lilah.* Tante Lilah wist altijd wat er gedaan moest worden. *Wacht gewoon. Wacht tot hij weg is.*

Ze zong de woorden zachtjes, in haar hoofd. Haar moeder lag zo stil. *Laat haar ongedeerd zijn. Laat haar alstublieft ongedeerd zijn.* Ze was tussen de bank en de salontafel gevallen en vanwaar Jazzie zat kon ze haar gezicht niet zien. Kon haar mama's borst niet zien om te bepalen of ze ademde. *Zeg iets, mama. Wat dan ook. Alsjeblieft.* Jazzie bleef naar haar moeders nette kleding kijken, in de hoop dat er iets zou bewegen of dat ze gekreun zou horen. Haar mooie pakje was donker. Dat hoorde niet. Mama's mooie pakje was wit. Het hoorde

wit te zijn. Maar dat was het niet. Het was bijna zwart. Grote zwarte vlekken.

Vlekken. *O god. O god. O god. Nee. Nee.* Bloedvlekken. Mama zat onder het bloed. Jazzie sloeg haar hand voor haar mond, omdat ze de schreeuw in haar keel voelde opwellen. *En dan vindt hij me. Dan zal hij mij ook pijn doen.*

Niet kijken. Niet kijken. Ze kneep haar ogen stijf dicht, wilde haar moeder daar op de vloer niet meer zien. Maar ze hoorde opnieuw een luide klap en het kapotvallen van glas.

Mama's spullen. Haar souvenirs. Hun kerstversiering. Hij maakte ze kapot. Jassen werden uit de kast gesmeten en kwamen op een hoop op de vloer terecht. Hij zocht naar iets. *Wat? Waarom?*

'Smerige trut,' gromde hij. 'Waar is het? Waar heb je verdomme dat geld verstopt?' Een grote doos werd uit de kast gesmeten en viel onder een hoop gerinkel op de grond. Jazzie schoof dieper weg achter de stoel terwijl ze koortsachtig nadacht. Ze dacht aan de spullen in haar rugzak. De pot. De aardenwerken pot die ze voor mama had gemaakt. Daar kon ze hem mee slaan.

Maar dat was stom. Hij was lang. Ze kon hem geen pijn doen. Ze zou niet weg kunnen komen.

Het werd plotseling stil. Misschien was hij weg. Ze riskeerde een blik om de stoel, toen er opnieuw gevloek klonk uit de kast. Nee. Hij was er nog. *Nog even. Hou vol, mama. Ik zal zo om hulp bellen.* Van hieruit kon ze voorbij de salontafel kijken. Ze tuurde in de duisternis om te zien of haar moeders ogen open waren en –

Nee. Neeneeneeneenee.

Dat... ding op de vloer. Dat kon haar mama niet zijn. Dat kon geen... mens zijn. Maar dat was het wel. Ze wist dat het dat was. *Mama.* Een snik welde op in haar borst en ze drukte haar hand harder tegen haar mond. *O god. Mama. Mijn mama.*

De kastdeur vloog wagenwijd open en klapte tegen de muur. Hij stormde de kamer binnen.

Jazzie verstijfde. Hij was lang, precies zoals ze zich herinnerde. Maar magerder. Hij zag er woester uit. Nog gemener. Hij schopte tegen de stapel spullen die hij op de grond had gesmeten, toen boog hij zich voorover en staarde naar... het ding op de vloer. Haar mama.

'Wat heb je met dat verdomde geld gedaan?' raasde hij en toen schopte hij tegen... het ding. *Tegen mama. 'Zeg op!'*

Maak geen geluid. Jazzie hield haar adem in en deed haar uiterste best om niet te gaan jammeren.

‘Krijg nou wat,’ mompelde hij. Hij kwam overeind en liep achteruit. Zijn ogen stonden wijd open en hij keek plotseling bang. ‘Ze is dood.’ Hij vloekte opnieuw. Dit keer klonk hij eerder in de war dan kwaad. Hij begon weer tot zichzelf te komen. Jazzie herinnerde zich dat hij dat deed wanneer hij tegen haar mama had geschreeuwd. Wanneer hij haar sloeg en mama aan het huilen maakte.

Hij deed nog een paar stappen achteruit en struikelde over de stapel kleren op de grond. ‘O mijn god. Ik heb haar vermoord,’ fluisterde hij en hij staaarde naar zijn handen. ‘O shit. Shit, shit, shit.’

Hij haalde diep adem en liet die weer ontsnappen. ‘Kalm blijven. Gewoon kalm blijven. Je kunt dit. Je hebt het onder controle.’ Hij haalde nog een paar keer diep adem, vloekte opnieuw, zachter dit keer. ‘Was je handen. Maak de afvoer schoon. Pak je jasje. En dan als de sodemieter wegwezen.’

Jazzie wiegde zichzelf zachtjes achter de stoel. Haar gezicht was nat. Haar tanden stonden in haar hand en haar lijf beefde alsof ze ziek was. Maar ze maakte geen geluid. Ze gaf geen kik.

Ze wist wat er zou gebeuren als hij haar vond.

Ze hoorde water stromen en rook toen iets scherps. Het prikte in haar neus en ze verwrong haar gezicht zodat ze niet zou niezen. Chloor. Dat was de geur. Oma bewaarde het in het gootsteenkastje. Ze gebruikte het altijd.

Hij verscheen weer. Zijn handen waren schoon. Hij pakte een hoodie en trok die aan terwijl zij als verdoofd zat toe te kijken. Hij gebruikte een handdoek van bij het aanrecht om de tafels en het slot en de deurkruk en de deur zelf af te vegen. Vervolgens propte hij de handdoek onder zijn hoodie. Toen ging hij weg en trok de deur stevig achter zich dicht.

Jazzie verroerde zich niet. Kon zich niet bewegen. Kon niet ademen. Ze zat alleen maar heen en weer te wiegen en te staren en zichzelf voor te houden dat het maar een droom was. Een heel akelige droom.

I

Hunt Valley, Maryland, zaterdag 22 augustus, 12.50 uur

‘Hakken omlaag, Janie.’ Taylor Dawson stond in het midden van de oefenring geconcentreerd te kijken naar het vijfjarige meisje dat op de rug zat van wat het vriendelijkste en geduldigste paard was dat Taylor ooit was tegengekomen. Janie’s rug, toch al veel te star en gespannen, verstrakte nog meer en haar handjes omklemden de teugels terwijl ze haar lippen op elkaar perste en haar voorhoofd fronste.

Taylor wist dat de frons niet aan haar adres was gericht, maar ze zou bijna willen dat dat het geval was. Janie, een perfectioniste op cowboylaarsjes met zebraprint, was boos op zichzelf. Boos omdat ze terechtgewezen moest worden door iemand. Omdat ze nog niet perfect was.

Taylor onderdrukte een zucht. *Ik weet er alles van.* Ze keek even snel naar rechts en zag de bezorgde blik van Janie’s grote zus, die aan de andere kant van de omheining stond en Janie geen ogenblik uit het oog verloor. Taylor wierp het meisje een bemoedigende glimlach toe, maar Jazzie beantwoordde de glimlach niet. De uitdrukking op haar gezicht was er een van nauwelijks verholen wanhoop en stoïcijnse vastberadenheid. Met haar elf jaar was ze de hoedster van haar kleine zus geworden. Haar beschermster. Haar trouwe, zwijgende beschermster.

Want Jazzie Jarvis had geen woord gezegd, niet in de twee weken dat Taylor stage liep bij Healing Hearts with Horses. Volgens Maggie VanDorn, Taylors baas, had Jazzie in de twee weken daarvoor ook niets gezegd – ze had geen woord meer gezegd vanaf het moment dat ze haar moeders gebroken lichaam in een grote plas bloed had aangetroffen met een gezicht dat nauwelijks nog herkenbaar was.

Het komt goed, wilde Taylor haar beloven. *Voor jullie allebei.* Maar

dat kon ze niet beloven, dat kon niemand. Janie en Jazzie hadden een hel doorgemaakt die geen enkel kind zou moeten hoeven verduren.

Taylor onderdrukte een huivering. Hoe herstelde een mens van zo iets? Volwassenen herstelden niet van een dergelijk trauma. Hoe konden twee kleine meisjes zonder moeder zelfs maar beginnen om daarmee om te gaan? Dat te verwerken?

Maar als het ergens kon, dan was het hier. Healing Hearts with Horses voorzag nu al een jaar in therapie voor getraumatiseerde kinderen en kon bogen op een hele reeks succesverhalen. Dat wist Taylor omdat ze voor ze solliciteerde grondig onderzoek had gedaan naar het programma, met inbegrip van de oprichter en president Daphne Montgomery-Carter én haar personeel.

Buiten haar filantropische werk was Daphne voltijds openbaar aanklager van de stad Baltimore. Ze zag op de een of andere manier kans om in haar 'vrije tijd' geld in te zamelen voor het programma en stak een handje toe bij de therapie sessies wanneer ze maar kon. De dagelijkse gang van zaken was in handen van Maggie VanDorn, paarden-expert en gediplomeerd therapeute, die jaren ervaring had in het werken met kinderen die op de een of andere manier slachtoffer waren geworden van geweldsmisdrijven.

Janie en Jazzie maakten hier een goede kans op herstel – als ze zichzelf toestonden te ontspannen en een beetje lol te maken. Janie zover krijgen dat ze gewoon adem zou halen als ze op een paard zat zou een goed begin zijn, maar als je tegen beginnende ruiters zei dat ze niet moesten vergeten te ademen, raakten ze vaak nog meer gespannen.

Janie zover krijgen dat ze ging zingen zou haar ademhaling helpen zonder dat ze in de gaten had dat ze dat deed.

'Hé, Janie,' riep Taylor. 'Wist je dat Ginger dol is op muziek?'

Janie draaide haar hoofd om en keek Taylor achterdochtig aan. 'Paarden houden niet van muziek.'

'Ginger wel. Ze vindt het heerlijk als ik voor haar zing. Vooral wanneer ik met haar rijd. Ze ontspant gewoon, alsof je haar een massage geeft.' Dat was niet helemaal waar, maar het was ook niet echt een leugen.

Taylor was heel goed in het vertellen van dingen die niet helemaal waar, maar ook geen leugens waren. Ze had die vaardigheid vervolmaakt bij de meesteres van leugens en bedrog. *Bedankt daarvoor, mam.*

Ze zette haar bitterheid van zich af en keek glimlachend naar Janie. ‘Ken je ook liedjes?’

Een vermoeid knikje maar geen antwoord, en dat kwam niet als een verrassing. Anders dan Jazzie, die was blijven zwijgen, sprak Janie af en toe. Volgens hun dossiers was Jazzie al verlegen geweest voor de moord op haar moeder omdat ze pijnlijk stotterde, maar Janie was kampioen kletskous geweest die nooit met een stilte was geconfronteerd die ze niet kon verbreken. Nu was Janie teruggetrokken en haar communicatie bleef beperkt tot zinnen van vier of vijf woorden. *Ja, hallo*. Wie zou niet teruggetrokken worden?

‘Ken je het liedje “De wielen van de bus”?’ vroeg Taylor en ze grijnsde toen Janie haar ogen ten hemel sloeg. Dat was een prachtig normale reactie voor een meisje dat vergeten was hoe ze zich als kind moest gedragen.

‘Dat is voor baby’s,’ zei Janie stuurs.

En jij bent al o-zo-groot, dacht Taylor verdrietig, maar ze dwong haar mond te blijven glimlachen. ‘Oké. Wat dacht je dan van *Twinkle, Twinkle, Little Star*? Ken je dat?’

‘Ja,’ mompelde Janie. ‘Dat kent iedereen.’

‘Mooi. Help me dan eens even. Laten we Ginger blij maken.’ Taylor begon het lied luid en vals te zingen, want ze was niet begiftigd met enige muzikaliteit. Ze bracht het lied alleen tot een einde terwijl Ginger in een kring door de ring voortstapte, met Janie nog steeds zo stijf als een plank op haar rug. Maar de tweede keer begon Janie mee te zingen.

Taylor vroeg verder niets meer en begon meteen aan *You Are My Sunshine* in de hoop dat Janie dat ook kende en was blij toen het meisje aanhaakte. Na de tweede keer dat ze dat lied hadden gezongen begon Taylor het gewenste effect te zien. Janie’s schouders werden zachter en haar houding werd een fractie meer ontspannen. Ze zat te zingen met vastberaden concentratie, zoals ze alles deed, dus ze genoot niet echt, maar ze haalde adem en dat was een begin.

Taylor zocht in haar herinnering naar de liedjes die ze met de kinderen had gezongen op de dagopvang op de campus waar ze als eerstejaars als vrijwilligster had gewerkt. Ze schoof de liedjes met geweldadige inslag aan de kant – zoals die over de oude vrouw die een vlieg inslikte en uiteindelijk stierf – of de liedjes waarin een moeder voorkwam en ze kon er... niet één bedenken. *Nada. Shit*.

Maar Janie loste het probleem zelf op en vulde de stilte met een schorre, binnensmonds gezongen boze versie van 'Let It Go'. *Dank u, Disney*, dacht Taylor.

Ze hoorde het hek achter zich open- en weer dichtgaan. De voetstappen die klonken waren te zwaar om van Jazzie te kunnen zijn, die trouwens toch te bang was voor de paarden om dichterbij te komen. Het moest dus Maggie zijn. De manager van het programma was een efficiënte oudere dame met een groot hart en jaren ervaring in sociaal werk. Maggie drukte een koele fles water in Taylors hand.

'Goed bedacht om haar te laten zingen,' mompelde Maggie.

Taylor glimlachte bij het compliment. Ze had geleerd dat Maggie nooit iets zei wat ze niet meende. 'Ze heeft nog steeds geen plezier, maar ze haalt in ieder geval adem.'

'Plezier heeft tijd nodig,' verzuchtte Maggie. 'Heel veel tijd. En over tijd gesproken, Janie's sessie is voorbij en jij moet pauze nemen. Je hebt nu al vier sessies achter elkaar gedaan en het wordt tijd dat je eens even uit de zon gaat.'

'Niets aan de hand,' zei Taylor droog. 'Ik kom uit Californië, weet je nog. Ik ben opgegroeid in de zon.'

'Dat kan wel zijn, maar neem toch maar pauze,' drong Maggie aan. 'Ik wil je niet moeten vervangen omdat je een zonnesteek hebt. Je gezicht ziet roder dan mijn bekroonde tomaten.'

Taylor stak haar handen op ten teken dat ze zich gewonnen gaf. 'Oké, oké.' Ze dronk het grootste deel van het water en gooide het restant vervolgens in haar gezicht. Het wás heet hier, moest ze toegeven, heel wat heter dan thuis in het noorden van Californië, waar de temperatuur het hele jaar door zelden boven de zevenentwintig graden kwam en waar de luchtvochtigheid aan nul grensde. Hier in deze voorstad van Baltimore was het bij het ontbijt al zevenentwintig graden geweest en de verwachting was dat de hoogste temperatuur rond de zevenendertig graden uit zou komen. De lucht was zo vochtig dat ze begon te wensen dat ze kieuwen had.

'Laat me even Janie eraf helpen en opruimen,' zei Taylor. 'Dan breng ik haar daarna samen met Jazzie terug naar haar tante.' De tante wierp blik in de ogen een voortdurende mengeling was van verdriet en angst en woede.

Lilah Cornell had op een en dezelfde dag haar zus verloren en de verantwoordelijkheid voor haar twee nichtjes op haar schouders ge-

kregen. Ze had vroeger als officier van justitie samengewerkt met Daphne en maakte nu snel carrière bij het Openbaar Ministerie. Dat betekende lange uren, vaak zeven dagen in de week.

Dat was allemaal abrupt veranderd toen haar zus werd vermoord, maar hier op de boerderij had niemand haar horen klagen. Lilah had in ieder geval wel hulp. De vader van de meisjes was niet meer in beeld, maar zijn moeder, hun grootmoeder, had ten tijde van de moord bij Jazzie en Janie gewoond. Oma Eunice had op de meisjes gepast wanneer haar schoondochter aan het werk was. Na de moord was ze samen met hen verhuisd naar het chique, maar kleine appartement van tante Lilah, en dat had van hen allemaal een flinke aanpassing geëist. Maggie had gezegd dat Lilah op zoek was naar een groter huis en dat zorgde alleen maar voor meer stress in het kleine gezin.

Maar Lilah en Eunice leken aardige vrouwen die dol waren op de meisjes. Lilah kwam op zaterdag met hen mee voor hun therapieessie en oma Eunice bracht ze door de week.

Taylor wees in de richting van de boerderij, naar het panoramaraam dat uitzicht bood op de oefenbak – beeld én geluid, dankzij discreet geplaatste microfoons. ‘Lilah zit in de lounge te wachten.’

Daphne en Maggie hadden de eetkamer van de boerderij omgebouwd tot een zithoek waar ouders en verzorgers de verrichtingen van hun kinderen in de gaten konden houden. Healing Hearts had openheid hoog in het vaandel staan. Het programma stelde er een eer in om de kinderen en volwassenen een gevoel van veiligheid te geven.

Maggie knikte kort instemmend. ‘Ik zorg wel voor Ginger. Zij is klaar voor vandaag. We zullen Gracie gebruiken voor de lessen van vanmiddag.’

‘Prima.’ Taylor liep naar Ginger en Janie toe en begon te glimlachen toen ze het kleine meisje nog steeds zacht hoorde zingen. Janie had haar ijzeren greep op de teugels laten varen en was bezig Gingers hals te strelen.

Janie’s lippen vertoonden geen glimlach, maar de lichte stresslijnen bij haar mond waren verdwenen. Een kind hoorde geen stresslijnen te hebben. Maar kinderen als Janie hadden ze wel. *Net als ik. Nog steeds.*

Taylor schraapte haar keel. ‘Ginger vindt je aardig.’

Een ernstige knik. Geen woorden ten antwoord, alleen maar een

blik vol gepijnigde uitputting in Janie's ogen, alsof ze ontzettend moe was van het bang zijn, maar zich daarbij had neergelegd. Die blik herkende Taylor ook. Die had ze vaak genoeg in de spiegel gezien.

'Tijd om af te stijgen en een koud drankje te gaan halen, oké?' Taylor stak haar hand uit, klaar om het kind op te vangen als ze viel, maar Janie sprong soepel van het paard en bleef enkele ogenblikken stokstijf naar Ginger staan opkijken. Toen verbijsterde ze Taylor door haar armen om de nek van het paard te slaan en zich naar Gingers oor toe te buigen.

'Ik vind jou ook aardig,' fluisterde Janie.

Taylor keek snel achterom naar Maggie, in wier ogen een tevredenheid stond te lezen die tegelijkertijd teder en heftig was en waarmee ze benadrukte dat Janie een doorbraak had gemaakt. *En ik was erbij*, dacht Taylor en haar ogen prikten.

Taylor hield zichzelf niet voor de gek door te denken dat zij voor die doorbraak van Janie had gezorgd. Maggie had werkelijk al het werk gedaan. Maar dat weerhield haar er niet van om een beetje van Maggie's voldoening te voelen. Dit zou weleens verslavend kunnen worden. *Alleen zal ik hier niet blijven*.

Ze was niet naar Maryland gekomen met de bedoeling haar hele stageperiode of zelfs langer dan een paar dagen te blijven, maar de cliëntjes van Healing Hearts hadden haar sneller en vollediger in beslag genomen dan ze had voorzien. Het zou lastig worden om weg te lopen zodra ze eenmaal had waarvoor ze was gekomen.

Baltimore, Maryland, zaterdag 22 augustus, 13.05 uur

Gage Jarvis trok de knoop van zijn das tegen het boord van zijn frisse nieuwe overhemd. Hij zuchtte bijna bij het gevoel van het pure linnen tegen zijn huid en de zijden das tussen zijn vingers, allebei zo glad.

Hoelang was het geleden dat hij een das om had gehad? Verdorie, hoelang was het geleden dat hij een net overhemd had gedragen?

Zijn handen aarzelden bij de knoop in zijn stropdas. Hij wist precies hoelang. Twee jaar, negen maanden en veertien dagen. De dag dat hij was ontslagen bij Stegner, Hall en Kramer. Ze hadden uiteraard verklaard dat hij ontslag had genomen 'om nieuwe uitdagingen

aan te gaan', maar hij was gewoon ontslagen om iets wat elke advocaat in de firma deed. Aanmatigende, schijnheilige, zelfingenomen zakenwassers. *Mij de maat nemen*. Hij was de belangrijkste junior partner geweest, had meer zaken aangebracht dan de anderen. Bijna meer dan alle anderen bij elkaar. De partners hadden dat toegejuicht, tot Valerie dat telefoontje naar de politie pleegde. *Huiselijk geweld*. Stomme trut.

Verdomme, hij had haar die keer niet eens zo hard geraakt. En hij had er geen spijt van. Het was haar verdiende loon, zoals altijd. Hij had haar heel wat meer pijn kunnen doen.

Hij had kunnen doen wat hij een maand geleden had gedaan. Haar slaan tot ze niet meer opstond. Nooit meer. *Ik had haar twee jaar, negen maanden en veertien dagen geleden al moeten vermoorden. Dat had iedereen een heleboel ellende bespaard.*

Ze was destijds op haar schreden teruggekeerd. Had de aanklacht ingetrokken. Maar dat was te weinig en te laat. De partners hadden opdracht gegeven zijn kantoor te doorzoeken en toen was zijn voorraad in de bureaula ontdekt. Verstopt natuurlijk, maar ze hadden het gemakkelijk genoeg gevonden, omdat ze hun eigen voorraadjes op dezelfde plek in hun bureaula verstopten.

En dan had hij af en toe wat coke gesnoven. Nou en? Dat deed iedereen. Ze hadden het nodig om wakker te blijven omdat de werktijden slopend waren en de concurrentie heftig. Te veel mensen die partner wilden worden en te weinig plekken. Die hufters van senior partners moesten met pensioen gaan of overlijden voor een van de afgebeulde junior partners de spreekwoordelijke sleutel van het directietoilet kreeg. Want Stegner, Hall en Kramer hadden die sleutels nog steeds en Gage wilde er een.

En die zou hij gekregen hebben ook als Valerie niet met haar smerige leugens was gekomen. En haar zus ook, trouwens. *We mogen Lilah niet vergeten*. Nee, dat zou niet gebeuren. Valerie zou nooit uit zichzelf dat telefoontje naar de politie hebben gepleegd, dat had Lilah voor haar gedaan.

Mijn hele leven verpest. Hij zou er een dezer dagen voor zorgen dat zijn schoonzus werd vernederd en uitgekotst zoals zij bij hem had gedaan. Maar met Valerie was in ieder geval afgerekend. Dat moest voldoende zijn. Voorlopig.

Want ik ben er weer. Terug in zijn stad, klaar om het leven terug te

nemen dat hij had gehad. *Nee, niet het leven dat ik had. Een veel beter leven.*

Want hij had een nieuwe baan. Een betere dan hij bij zijn oude firma had gehad. Binnenkort zou hij weer een onkostenrekening hebben en dan zou hij weer kunnen dineren en...

Hij besepte dat hij kwaad in de passpiegel van de kleedkamer stond te kijken en wierp zichzelf snel een glimlach toe. *Dat is beter*, dacht hij, vreselijk dankbaar dat hij nooit meth had genomen zoals die knul van Romano. Gage had dan misschien een paar spuitplekken en een loopneus, maar zijn tanden zagen er nog goed uit.

Hij bekeek tevreden knikkend zijn spiegelbeeld. Het pak, hoewel dat niet helemaal voldeed aan zijn oude maatstaven, was een enorm verschil met wat hij de afgelopen paar jaar had gedragen. Het paste goed – niet geweldig, maar niet zo slecht als het een maand eerder zou hebben gedaan – en door het witte overhemd leek zijn gebruide huid nog donkerder. Die bruine huid had hij eerlijk verdiend, met dank aan de tweeënhalf jaar dat hij over de stranden van Florida had gezworven. Dat had hem geholpen er niet zo... dood uit te zien. Hij was op het laatst vel over been geweest. Hij was nog steeds te mager, maar hij zag er in ieder geval niet langer uit als een wandelend lijk.

Zich de afgelopen maand gedeisd houden was irritant geweest, maar hij had de tijd gebruikt om een begin te maken om zijn lichaam weer in conditie te krijgen en dat was het waard geweest. Hij zag er sterker uit, bijna gezond. Jonger. Zijn haar verven en een baard laten staan was aanvankelijk een praktische noodzaak geweest. Na Valerie... Nou ja, hij wilde niet dat iemand wist dat hij in de stad was.

Nu was hij echt gesteld op die baard. Hij streefde zijn kaaklijn met zijn duim. Net genoeg stoppels om hem er als een piraat uit te doen zien. Zo sexy als ik weet niet wat en met net dat beetje boosaardigheid.

Zijn handen bleven opnieuw stil, vielen toen kort langs zijn zij voor hij één knoop van zijn pak dichtdeed omdat hij nerveus was.

En boosaardig. Ja, dat was hij. Hij was niet trots op sommige van de dingen die hij had gedaan sinds zijn leven uit de rails was gelopen. Maar hij was terug. Hij gaf een rukje aan zijn colbert en veegde een denkbeeldig pluisje van de revers. Deze ochtend was het einde ervan geweest. Het allerlaatste wat hij had moeten doen.

Deze ochtend had hij de losse eindjes weggewerkt en een einde

gemaakt aan Valerie en haar verrekte – nog stééds niet gesloten – moordzaak. Hij had het niet op die manier willen doen, maar de politie van Baltimore had hem geen keus gelaten. Het was nu een maand geleden dat Valerie haar verdiende loon had gekregen en hij had de politie binnen een paar dagen zo'n beetje persoonlijk een verdachte in handen gespeeld, maar die luie zakken hadden nog geen vinger uitgestoken. Ze hadden die vent nog niet aangehouden.

Waar wachtten ze verdomme op? Een handgeschreven uitnodiging?

Ze hadden duidelijk twijfels. Maar de twijfels van de politie van Baltimore waren niet langer zijn probleem. Hij had zo lang gewacht als hij kon – hij had ze verdorie een maand de tijd gegeven – maar hij moest zich maandag melden bij zijn nieuwe werk en hij was niet van plan zijn carrière opnieuw op te starten met een moordaanklacht die boven zijn hoofd hing. Dus had hij het proces een handje geholpen. Alles keurig ingepakt met een strikje erom en voor hen klaargelegd.

Hij keek in de spiegel, de trek om zijn kaken was hard en meedogenloos. Oké. Hij moest toegeven dat het allemaal niet zo heel keurig was geweest. Er was sprake geweest van onbedoelde bijkomende schade. Maar er waren geen getuigen geweest en hij had voor alle zekerheid zijn gezicht bedekt. Hij had naar de politieradio geluisterd en er waren geen opsporingsverzoeken uitgegaan. Dus niemand had gezien wat hij vandaag had gedaan.

Hij voelde geen spijt. Het was noodzakelijk geweest. Zodra hij in de stad was opgedoken zou hij overspoeld zijn geworden door politie. Nu had hij een schone lei. Hij kon 'arriveren' en bij zijn moeder langsgaan en als ze hem vroeg waar hij de maand ervoor had uitgehangen, dan had hij het perfecte verhaal klaar.

Verslavingskliniek. Uiteraard. Dankzij zijn broer had hij zelfs een plek en mensen die voor hem konden instaan. Hij was in een afkickkliniek in Texas geweest.

Dat zou ze uiteraard geloven. Ze was altijd bereid om in zijn goede kant te geloven.

Ze was een idioot. Maar aan de andere kant, dat gold voor de meeste mensen.

Voor mij niet, gelukkig.

Dat betekende dat hij Valerie's dochters moest opzoeken en het

gewenste medelijden en verdriet moest tonen nu hij terug was. Hij snoof geërgerd. Dat zou van hem worden verwacht. Het zou raar zijn als hij dat niet deed. Dus zou hij door de zure appel heen bijten en de nakomelingen van die heks opzoeken.

Hij zou zelfs voor ze zorgen. Financieel dan. Zodra hij weer goed bij kas zat, en dat zou nog wel een tijdje duren. Tot die tijd kon tante Lilah de rekeningen betalen. Ze had per slot van rekening de voorgedij.

Een felle klopp op de deur van de paskamer deed hem even geschrokken naar adem snakken.

‘Meneer?’ Het was de verkoper, een verzorgd uitziende man met grijs in zijn haar. Gage had hem uitgekozen omdat hij de man nog nooit eerder had gezien. Hij wilde niet dat iemand wist dat hij hier was geweest. Hij had geen zin om nog meer losse eindjes weg te moeten werken.

Hij liet voorzichtig zijn adem ontsnappen. ‘Ja?’ vroeg hij met kalme stem.

‘Ik wilde alleen even vragen of u nog ergens behoefte aan heeft.’

‘Nee.’ Gage schudde het jasje uit en deed de stropdas af. ‘Ik neem alles,’ zei hij terwijl hij probeerde te beslissen of hij de rest zou aanhouden of dat hij zich weer zou omkleden in de kleren die hij had gedragen – een poloshirt en katoenen broek, brandschoon en zo goed als nieuw, gekocht in een winkel voor tweedehands kleding. Het had hem op dat moment geïrriteerd dat hij gebruikte kleding moest kopen, maar het was beter dan wat hij had ingepakt toen hij wegging uit Miami. Hij had niets bezeten wat niet tot op de draad versleten was of vol stond met grappig bedoelde teksten, afdankertjes van de T-shirtwinkel op de pier waar hij zwartwerk had gedaan.

‘Uitstekend,’ zei de verkoper blij. ‘En hoe wenst u te betalen?’

Gage keek naar de katoenen broek en zijn lippen vormden een glimlach. Zijn broekzak zat vol met briefjes van twintig, gewisseld tegen de stapel kleinere biljetten die hij die ochtend had vergaard toen hij de politie een verdachte bezorgde die ze niet langer konden negeren.

Ook daar was helaas bijkomende schade bij ontstaan, dat klopte, maar er was ook sprake geweest van een zeer fortuinlijke geldelijke beloning.

‘Contant,’ zei hij.

Ik ben terug. Ik heb alles. En ik zal het me nooit door iemand laten afnemen. Niet nog eens.

Hunt Valley, Maryland, zaterdag 22 augustus, 13.10 uur

Taylor liep met een zwijgende Janie mee naar de schuur, waar ze haar cap kon opbergen en haar handen en gezicht wassen. Jazzie stond buiten te wachten en ze pakte Janie's hand stevig vast en leidde haar naar het hoofdgebouw. Geen van de meisjes zei een woord.

Tot ze naar binnen liepen. Taylor nam even een ogenblik om de koude lucht van de airco over zich heen te laten komen terwijl ze probeerde niet te kreunen van genot omdat het zo geweldig voelde om aan de hitte te ontsnappen.

'Juf T-Taylor?' De woorden kwamen uit Jazzie's mond en klonken onzeker. Het was de eerste keer dat Taylor Jazzie's stem hoorde.

Terwijl ze probeerde haar geschoktheid te verbergen en haar kalmte te bewaren, boog Taylor zich een stukje voorover zodat ze Jazzie in de ogen kon kijken. Met haar 1 meter 75 torende ze in het algemeen hoog boven de kinderen uit. 'Ja, Jazzie?'

De blik in Jazzie's ogen was ernstig en ze slikte hoorbaar. 'D-d-dank u,' fluisterde ze.

Taylor was geroerd en moest zich dwingen uit te ademen. Haar longen waren een ogenblik verlamd.

'Graag gedaan,' fluisterde ze terug. Toen volgde ze haar gevoel en sloeg haar armen om Jazzie's magere schouder. 'Ik heb mijn moeder ook verloren, nog niet zo lang geleden, en het doet pijn. Het doet zo vreselijk pijn.'

En dat was de waarheid, want ook al had Donna Dawson haar hele leven tegen haar gelogen, toch had Taylor van haar gehouden. 'Ik mis haar nog elke dag. Ik mis haar stem en haar geur en de manier waarop ze glimlachte en vooral de manier waarop ze tegen me zei dat ze van me hield. Soms mis ik haar zo erg dat het net is alsof er een reus op mijn borst zit en alle lucht uit me perst. Alsof ik nooit meer goed adem zal kunnen halen.' Ze dacht na over haar volgende woorden, ging opnieuw op haar gevoel af en zei wat ze wilde dat iemand ooit tegen haar had gezegd. 'En soms wilde ik dat die reus harder zou drukken, want dan kon ik mijn mama weer zien.'

Een plotseling verstijven van Jazzie's schouders maakte Taylor duidelijk dat haar woorden doel hadden getroffen. Er ging een ogenblik voorbij, toen twee, en vervolgens sloeg Jazzie haar armen om Taylor en omklemde haar stevig. Ze begroef haar gezicht in Taylors schouder en haar kleine lijfje schokte van de snikken die Taylors hart in tweeën braken.

Taylor ging op een knie zitten om haar evenwicht te bewaren en wiegde het kind terwijl ze haar hoofd streekte. 'Toe maar. Huil maar zo veel je wil. Het is goed.'

Na een paar minuten bedaarden Jazzie's snikken, maar ze liet niet los. Taylor bleef haar strelen terwijl ze zich herinnerde hoe erg ze behoefte had gehad aan een vriendelijke aanraking nadat haar moeder was gestorven. Hoe dankbaar ze was geweest toen haar vader zijn verdriet terzijde schoof om haar te troosten.

'Ik weet dat je verdriet hebt,' zei ze zachtjes in Jazzie's oor. 'Ik weet dat Janie verdriet heeft. Maar het is oké om verdriet te hebben. Hoor je me?' Ze wachtte tot Jazzie knikte. 'Mooi, want dat is belangrijk. Het is oké om verdriet te hebben. Maar ik ben echt blij dat Janie vandaag een beetje lol had. Dat betekent dat de reus op haar borst even was opgestaan en haar de kans gaf om adem te halen. Misschien dat jij ook een beetje lucht kreeg toen je haar zag. Maar later, als de reus terugkomt, hoeft je je geen zorgen te maken. Het betekent niet dat een van jullie twee iets verkeerd heeft gedaan. Het betekent niet dat vandaag er niet toe doet, dat het niet belangrijk was. De reus komt en gaat, maar uiteindelijk zal hij wat langer wegblijven voor hij weer terugkomt. En dan zal je weer adem kunnen halen. En dan zal het niet zo'n pijn doen.'

Jazzie knikte opnieuw voor ze zich losmaakte. Ze deed met terneergeslagen ogen een stap achteruit, duidelijk gegeneerd over haar uitbarsting. Taylor duwde Jazzie's kin zachtjes omhoog zodat ze haar kon aankijken.

'Ik heb echt héél veel gehuild toen mijn moeder was overleden.' Taylor ging zachtjes met haar duimen over Jazzie's wangen. 'En ik was al tweeëntwintig.' *En mijn moeder was niet op een vreselijke manier doodgeslagen. Ik heb de kans gehad om afscheid te nemen.* Jazzie en Janie hadden die kans niet gekregen. 'Dus je hoeft je niet te schamen voor het huilen, oké?'

Jazzie knikte en haalde haar neus op. Haar donkere ogen waren

roodomrand. Taylor haalde een visitekaartje uit haar zak. ‘Hij is een beetje verfrommeld, maar mijn telefoonnummer en mijn e-mailadres staan erop. Als Janie en jij iets nodig hebben, dan stuur je me een berichtje, afgesproken?’

Jazzie stak het kaartje in haar zak, draaide zich om en liep naar de plek waar Janie en haar tante op haar wachtten. Lilah legde een hand op haar hart en haar gezicht was net zo nat als dat van Jazzie was geweest. ‘Dank je,’ zei ze en ze wierp Taylor een beverige glimlach toe alvorens haar nichtjes bij de hand te nemen en met ze naar buiten te lopen.

Weer alleen in de stilte kwam Taylor overeind en haar hart klopte in haar keel. *Ik heb geholpen. Een beetje.* Dat voelde veel te fijn. *Dus zelfs als mijn ingewikkelde plannetje volledig in de soep loopt, dan heb ik nog steeds dit moment.*

Voetstappen achter haar verbraken het moment. Ze had een fractie van een seconde om de sensatie van lichaamswarmte achter zich te voelen voor twaalf jaar verdedigingslessen het overnamen. De stem van haar vader nam de plaats in van haar bewuste gedachten.

Eén: in de maag. Ze ramde haar elleboog naar achteren en kwam in aanraking met iets stevigs. Ze hoorde gekreun, draaide zich als een wervelwind om en haar ogen registreerden de lange man terwijl haar rechtervuist omhoogzwaaide. *Twee: op de kaak.*

Ze negeerde de pijn die in haar knokkels explodeerde en ging door zoals ze had geleerd. *Drie: op de borst.* Ze duwde met vlakke hand naar voren en raakte een stel harde borstspieren.

Een geweldige vloek die werd geslaakt met een onbekende stem vulde haar oren terwijl de pijn van haar arm naar haar schouder trok. *Vier: ren alsof je leven ervan afhangt.*

Met een schreeuw die in haar keel stokte maakte ze aanstalten om weg te rennen, *te vluchten*, maar ze werd tegengehouden door een doffe bonk die de vloer onder haar voeten deed trillen. De man was op zijn achterste terechtgekomen. Hij hield zijn handen op ten teken van overgave, terwijl hij met knipperende ogen vol ongeloof naar haar opkeek.

De angst ebde langzaam weg en terwijl ze hem constant in het oog hield, vloeide de adrenaline uit haar lichaam als lucht uit een lekke band. Haar bewustzijn nam het over en begon weer koel en logisch te denken. *Je bent veilig. Je bent hier. Op de boerderij. Je bent op de boerderij.*

Ze werd overvallen door een andere vorm van paniek. *O, mijn hemel. Wat heb ik net...? Wie heb ik net...?* Een jammerkreet welde op in haar keel, maar werd gelukkig tegengehouden door de schreeuw die daar nog steeds zat, dus het enige wat eruit kwam was het geluid van haar eigen zware ademhaling.

De man worstelde zich overeind en wreef over zijn kaak terwijl hij haar observeerde zoals iemand een gewond dier zou bekijken. Taylor nam aan dat dat niet onredelijk was.

Hij was lang, zeker vijftien centimeter langer dan zij was. Hij had brede schouders en zijn blonde haar was kortgeknipt. Hij leek ongeveer van haar leeftijd, maar de blik in zijn ogen was een stuk ouder. Hij had het gezicht van een model, scherpe gelaatstrekken en knap en...

En ze had hem geslagen. *O mijn god.* Ze beseftte dat haar mond opening en ze deed hem met een klap dicht. Dit keer liet de schreeuw de jammerkreet langs en ze sloeg haar hand voor haar mond om het geluid te dempen.

‘Ho, kalm,’ zei hij met zachte stem. ‘Het was niet mijn bedoeling je te laten schrikken. Het spijt me heel erg.’

Wacht even. Taylor fronste haar voorhoofd. Had hij net echt ‘Ho, kalm’ tegen haar gezegd? Afschuw ging over in irritatie. *Echt?* Het waren niet alleen de woorden die zo irritant waren. Het was de zware stem die hij had gebruikt om ze te zeggen. Dat was de stem die ze zelf gebruikte om onrustige paarden te kalmeren.

Ik ben geen paard, maat, wilde ze snauwen. Maar hij had zich verontschuldigd en ze was voor een bepaalde reden naar deze boerderij gekomen, en de plaatselijke bevolking leren kennen maakte deel uit van het plan. *Dus verpest dit niet.* Ze liet haar handen langs haar lichaam zakken en schudde haar nog steeds kloppende vingers.

Ze keek naar hem op met een poging tot een glimlach en keek in ogen die de mooiste kleur blauw waren die ze ooit had gezien. Net als –

O shit. De afschuw keerde terug toen ze beseftte naar wie ze precies stond te staren. Zijn mooie blauwe ogen hadden dezelfde kleur als die van haar werkgeefster. Dit was de zoon van Daphne Montgomery-Carter, Ford Elkhart.

Ik heb de zoon van de baas geslagen. Ik krijg zo erg de zak. Maar door de afschuw drong het besef door dat Ford net was teruggekeerd van

een kampeertocht van een week die had gefungeerd als vrijgezellenfeest voor Dillon, een van de stalknechten. Dat was waar ze op had gewacht.

De reizigers waren terug. *Allemaal*. Haar maag draaide even om. *Het is showtime*.

Van Karen Rose verschenen bij De Fontein:

Sterf voor mij (2008)
Schreeuw voor mij (2009)
Moord voor mij (2010)
De dood in haar ogen (2011)
De mond gesnoerd (2012)
Van mij alleen (2013)
In vertrouwen (2014)
Heb je me gemist? (2014)
Wreed weerzien (2014)
Over de schreef (2015)
Op de hielen (2015)
Niemand zeggen (2016)
In de val (2016)
In het donker (2017)
In het vizier (2017)
Op het spel (2018)
Niets te vrezen (2018)
Het kwaad in jou (2019)

Eerste druk februari 2019
Tweede druk augustus 2019

Oorspronkelijke titel *Monster in the Closet*
Copyright © 2017 by Karen Rose Books, Inc.
Oorspronkelijke uitgever Berkley, an imprint of
Penguin Random House LLC, New York
The moral right of Karen Rose to be identified as the author of this work
has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and
Patents Act 1988
Copyright © 2019 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Hans Verbeek
Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht
Omslagillustratie © Trevillion Images/Stephen Carroll
Opmaak binnenwerk Text & Image, Assen
ISBN 978 90 261 4590 2
ISBN e-book 978 90 261 4591 9
ISBN luisterboek 978 90 261 5108 8
NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl
www.karenrosebooks.com

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.